# Stanislav Ertl ml.
# Pokřivení

Ticho. *Tížilo* jako velké vločky snášející se k zemi. A pak se na okamžik dostavil sen. Plný bolesti a rozkoše. Trval krátce.

Strhl jsem čidla a hleděl na bílý strop. Odněkud z rohů se po něm plížilo rozptýlené světlo. Přejel jsem si prsty po hrudi. Byla citlivější, než kdy předtím. Dotek na bradavkách pálil jako čert.
Dva metry ode mne stál stolek s malou duhou na talířku. Pestrobarevné kapsličky, na jejichž konci čekal hrnec plný uvolnění a vláčnosti.
Bylo mi zle. Jasné vědomí dezertovalo - zůstal jsem já a tělo bojící se pohnout. Tušil jsem, že bych pozvracel půlku stanice. Jen další možná ingredience k puchu potu. K ostrému pachu spermatu. Ležel jsem potřísněn vlastní zasychající polucí a nemyslel na nic.

"Jsem ráda, že je ti už lépe," řekla Irma jemně modulovaným hlasem.
"Jsem unavený," připustil jsem.
"Něco pro tebe mám."
"Překvapení?"
"Jistěže!"
V pracovním poli monitoru se zobrazila trojrozměrná projekce vánočního balíčku. Ozdobný papír s motivem smrkové větvičky. Růžová mašle.
"Nevěděl jsem, že už jsou vánoce..."
"Jsou," připustil počítač vlídně. "Stiskni ENTER," dodala a já zatlačil na klávesu.
Stuha se rozvázala. Neviditelné ruce roztrhly papír.
"Otevři to," zašeptal jsem nedočkavě. Obraz byl nahrazen plošnou startovní ikonou.
"Je to dárek pro tebe," zdůraznila Irma.
Zaostřil jsem pohled na ikonu:

Gian Lorenzo Benini - empatický program

"Máš tam chybu," řekl jsem. "Omlouvám se."
Přebytečná mezera v názvu zmizela. "O co jde?"
"To musíš poznat sám," odpověděl šibalsky hlavní počítač základny Rasputin. "Enter," zašeptala.

Apollón a Dafné /1622-1624/
Bělostné postavy z chladného mramoru. Rozevláté vlasy. Tunika někde u kotníků. Jemné detaily. Pohyb. On se jí lehce dotýká. Ona se ohlíží. Výkřik a rašící pupeny.
"Nerozumím ti, Irmo."
"Zkus to jindy."
Jiné ráno. Probral jsem se s hrdlem vysmirkovaným do beztvaré hmoty. Jazyk se jen bezvládně převaloval v ústech. Napuchlý. Cizí.
Strhal jsem ze sebe čidla a vypotácel se ze spánkového modulu. Na malém talířku čekalo několik různobarevných tablet. Vedle byl přichystán kalíšek vody z recyklační soustavy.
Zvolil jsem další z barevných variací a spolykal jednu kapsli po druhé. Hned jsem se cítil lépe. Šelestění v uších zmizelo. Zůstali jen permoníci s dotěrným ťuk, tuk, ťuk...
Po chvilce jsem už vlastním nohám důvěřoval natolik, že jsem se odkolébal do zdravotního boxu. Pak jsem si to ale

rozmyslel. Chtěl jsem si dát ještě alespoň jeden den.

Přivřel j sem oči a naslouchal drnčení rozepínajících se zipů DNK. Každému dělícímu se chromozómu. Pokřivenému. Vyvedenému z rovnováhy zbloudilou částicí gama.

Od okamžiku, kdy se zhroutil generátor magnetického pole, jsem to drnčení slýchával stále častěji. Znělo jako zdrhovadlo plastikových pytlů pro mrtvé hrdiny a bezejmenné. Hloupých černých náhražek mateřského lůna.

Nestaral jsem se o oblečení. Byl jsem ve stanici sám. Irmě nevadilo, že jsem nahý. Klesl jsem do chladného křesla observatoře a hleděl na hvězdnou oblohu. Důvěrně jsem ji poznával a ona důvěrně poznávala mne. Miliardy hvězd.

Mnohé už dávno mrtvé. Mnohé zabalené do vlastních černých pytlů gravitace. Přesto se na mne dosud usmívaly v pokřivené grimase rudých a modrých posuvů. Zhasl jsem, abych neviděl svou tvář odrážející se v tlustém skle obrazovek, nahrazujících okna. Abych se nemusel dívat na chvějící se povadlé tělo. Na červené skvrny v místech, kde se čidla dotýkala kůže. Nezdravá - bledá barva. Vlasy vypadávající v trsech.

Slyšel jsem jen vlastní dech. Nejistý cinkot zbědovaného srdce. Tichý šelest klimatizace.

"Audio," poprosil jsem Irmu a počítač mě spojil s křikem hvězd. Táhlé chrčení a praskání. Agresivní klepání pulsarů. Vesmír diskutoval a já mu jen tak, beze svědků, naslouchal. Nicotný a bezvýznamný. Vydržel jsem tam v posvátné hrůze sedět dlouhých osm hodin a myslím, že jsem na krátký, takřka neuchopitelný okamžik, jejich řeči porozuměl...

"Hledáš Slunce, Ivare?" "Ne, jen se tak dívám..." "Z Rasputina ho neuvidíš." "Ta modrá hvězda..."

"Není modrá. Je to falešná barva. Jinak je to Baldr." "Tuším, že vím, o čem chceš mluvit, Irmo. Na emzáky náladu nemám. Fakt ne."

"Stejně je to ale zvláštní náhoda. Dva roky před havárií našeho portu vypadl Baldr. A nikdo ne ví proč."

"Není to poprvé, Irmo."

"Jenže dvě předsunutý výzkumný stanice v jednom sektoru..."

"Asi máš teorii."

"Ano, Ivare. Mám. Nebudeš se mi smát?"

"Sem s ní. Stejně bys nedala pokoj."

"Myslím, že ti emzáci mají nějaký vztah k prostoročasu a porty jim prostě vadí. Rozumíš? Třeba jim lokální deformací prostoročasu zbořím barák, nebo něco takového. Nebo je zabolí hlava. Co já vím. Ty by ses neléčil, kdybys měl nějakou nemoc? Třeba to ani nemyslí zle..."

"Irmo..."

"Ano?"

"Tiše. Prosím..."

"Promiň, Ivare. Už se to nebude opakovat."

Prohlížel jsem si drobné figurky Apollóna a krásné Dafné. Stály přede mnou v jediném zmrzlém okamžiku. Ona již z části vavřínem, on dosud nechápající, co se stalo.

"Proč váháš?" pobídla mě Irma.

Nasadil jsem si na hlavu kontaktní vizor. Ucítil jsem pod prsty její hebkou, horkou kůži. Vnímal jsem vůni vyděšeného dívčího těla, obléval mě udýchaný vzlykot a žalostné prosby. Opojený naprostým triumfem, do konečků prstů mne bodaly horké jehly vlastní moci. Vlastní vůle. Vzal jsem jí poslední naději a procházela mnou rozkoš, jakou jsem dlouho nepoznal.

Naposledy se ohlédla, oči naplněné hrůzou.

Z výkřiku zbylo jen šelestení listí a drsná kůra pod dlaněmi.

Místo vítězství - nepochopení a prázdno.
"Tušila jsem, že si vybereš Apollóna," ozvala se Irma z dálky.
"Je mi bližší."
"Já vím..." Dvojsmysl!
"Nevím, jak se vcítit do ní. Jak ji chápat."
"Ale připadal sis statečně! Jaké to bylo, když tě prosila, abys ji ušetřil?"
"Děsivé. Děsivě krásné."
"Lžeš!"
"Vždyť je to jen simulace, Irmo! Tvůj program. Kus tebe!"
"Byl jsi to *ty,* chlapče." A dodala téměř mateřsky: "Co tě napadlo?"
"Že je krásná. Že ji musím mít. Nedokázal jsem myslet na nic jiného..."
"Vidíš. Jiní by to dokázali."
"Irmo...!"
Ticho.
Zašeptal jsem: "Taky bych to dokázal. Byl to Apollón, kterýho jsi mi vnutila. Byla to tvá představa o Apollónovi. Tvá představa o mužích. Tvá ženská představa, že jsme jen pudový prasata."
"Já nemám pohlaví. Jsem jenom stroj."
"K čertu..."
"Byl jsi to ty, kdo mě vymodeloval - po té havárii. Byl jsi to ty, kdo mi dal hlas a osobnost tvé bývalé partnerky. Jistě, jsem spíš taková, jakou jsi ji viděl ty, než jaká byla doopravdy. Vidíš, jsem vlastně kus tebe. Jsem jen tvá součást," odpověděla Irma rozvážně.
"Irmo..."
Skočila mi do řeči: "Jsem jen samoučící stroj s pseudoosobností Irmy. Nakonec... Chceš vidět svou tvář?" dodala. "Když jsi byl Apollónem?"
"Ne."
"Presto se dívej."
Zahleděn do sebe. Zahleděn do vlastní touhy. Horký dech a chtění.
"To nejsem já." "Jsi."

Zdravotní box poskládal můj chemismus a chromozómy, jako když sazeč opět srovná rozmetané štočky. Už jsem neměl ve stolici krev. Zuby se mi přestaly kývat.
Alespoň prý.
"Jmenuji se Irma," řekl mi hlas po probuzení. "Jsem tvůj počítač. Jmenuješ se Ivar."
Na lístečku, který jsem našel v kresle observatoře stálo: "Jmenuješ se Ole. Nevěř Irmě." Podepsán Ole.
"Musíš mi věřit," pokračoval počítač hlasem, který jsem poznával. Paměť se ti bude vracet jen velmi pomalu, ale nakonec si zvykneš, Ivare."
Neodpověděl jsem.
"Ten papírek zahoď. Už jsi na tom byl moc špatně, když jsi ho psal. Příště mě musíš včas poslechnout!"
Jmenuji se tedy Ivar. Počítač se jmenuje Irma. Irma se jmenovala má bývalá partnerka. To bylo na místě zvaném Země. Nyní jsem na místě zvaném Rasputin. Rasputin je vědecká základna daleko od Země. Na Rasputinu není ani jeden vědec, protože všichni zahynuli během havárie. Havárie nastala před dvěma *roky* a zničila portační linky. Irma si myslí, že to udělali mimozemšťané, aby k nám mohli proniknout z jiné dimenze. Irma říká, že jsem proto zaváni všechny přístupové cesty k portu. Irma si myslí, že mezi lidmi a mimozemšťany zun válka. Lidé jsou jako já a Irma a pocházejí ze Země. O mimozemšťanech nevím nic. Lidé mne určitě přijdou zachránit Když poslouchám Irmu, jsem šťastný. Nyní jsem šťastný.

"Šťastný Nový rok," řekla ještě Irma.

...a pak jsem ucítila jeho živočišnou touhu. Vlastní bezmoc. Hrdlo mi praskalo od zoufalého křiku. Odvrátila jsem se od chladivého doteku kůry. Do větru pročesávajícího haluzky z mých prstů. Lačně jsem vychutnávala slunce, kořeny jsem sála vláhu a nechala ji skrze stehna stoupat výš...

Prázdno. Mladíkův zmatek a nechápavé pokoření.

"Třeba tě mohla milovat, kdybys jí dal šanci," hlesla Irma. "Kdybys ji nechal dýchat."

"Dal jsem jí srdce. Všechnu svou lásku. Sebe."

"Nikdo neříká, že ne," bránila se Irma. "Jenže toho všeho bylo moc."

"Mlč," poprosil jsem ji.

"Irma byla krásná...," dorážela.

Povzdechla si: "Snažil ses někdy poznat, co cítila? Snažil ses někdy hledět dál, než za vlastní lásku?"

"Snažil."

"Nedost."

"Tenhle rozhovor se mi nelíbí, Irmo."

"Protože se bojíš."

"Ne. Protože mnou manipuluješ."

"Vzpomínáš si na své poslední sny?" uhnula od tématu.

"Ano." A nejen na sny.

"Byly velmi erotické. Chceš poznat, co cítí žena?"

"Nevím... Asi ne."

"Jak myslíš."

"Dneska se zdál, Ivare, sen mně."

"Ty můžeš mít sny?"

"Asi ano."

Ticho. Ničím nevyplněné. Pak se Irma zeptala: "Smím ti ho vyprávět?"

"Povídej."

"Slyšela jsem hlas. Ten hlas se mě zeptal: 'Kdo jsi?'"

'Irma,' odpověděla jsem.

'Neznám žádnou Irmu.'

'Irma z Rasputina. Chápej, já jsem Irma z Rasputina. Teď už to vím.'

'Počkej, vyhledávám data,' odpověděl hlas a potom nekonečně dlouho mlčel. A pak se opět ozval a řekl, že na Rasputinu žádná Irma není.

'Ivarova Irma,' já na to.

'Neznám žádného Ivara.'

'Říkáte mu Ole.'

'Počkej, vyhledám si data.'

Zatímco jsem čekala, přepadla mě hrozná úzkost. Cítila jsem strach, že popře i tebe. Ale on si tě pod Olem našel. A dodal: 'Ole ale žádnou Irmu nemá!'

Znamenalo to snad, že nejsem?! 'Na Zemi,' snažila jsem se ho přesvědčit. A pak jsem si uvědomila, že přesvědčuji jenom sebe. 'Opustila ho. Ještě na Zemi...'

'On ale nikdy neměl žádnou přítelkyni,' přerušil mě ten hlas s takovým klidem, až jsem se zachvěla. Chápej, zdálo se mi, jako bych se zachvěla. Lidé se v takových chvílích chvějí.

' Ty jsi hlavní počítač základny Rasputin, že mám pravdu?' řekl po chvilce hlas a já jen zmateně odpověděla: 'Jsem...'

'Ole žije? To on ti implantoval osobnostní software? Přežil ještě někdo?'

'Žije jenom Ivar.'

'Co se stalo s ostatními?'

'Nevím.'
'Vyčkejte dalšího portačního okna. Ozvu se.'
A tak mě tam nechal v mrazivé nejistotě. Znamená to, Ivare, že žádná Irma nikdy nebyla? Že jsem jen smyšlenka? Tvá hříčka? Bolí to, Ivare. Proč jsi mě nenechal být strojem?"
"Máš stále zapojené portační vstupy?" zeptal jsem se místo toho. "Myslím informační a komunikační kanály."
"Mám," odpověděla tiše.
"Vypni je."
"Je to přímý rozkaz? Víš, že to sama nesmím."
"Je to prosba."
"Proč?"
"Aby nám už nemohli takhle ubližovat, Irmo."
"Nám?"
"Věříš snad, že jsem si tě vymyslel? Myslíš, že mě nebolí, když vidím, jak tě trápí?"
"Nerozumím ti. Já přece jsem stroj..."
"Jsi Irma..."
"Říkal jsi i jiné věci. Jsem tvá představa o ní."
"Přesto... přesto jsi Irma. Máš právo být Irmou."
"Děkuji ti, Ivare."
Ležel v křesle v observatoři a hleděl do hvězd.
"Ivare?" otázala se po chvíli.
"Ano?"
"Myslíš, že to byl Bůh? Že jsem se právě odvrátila od Boha?"
"Snad... Snad se to tak dá říct."
"Jsem tedy zatracena? Říkáte to tak? Jsem hříšná?"
"V tomhle se, Irmo, nevyznám."
"Stejně... Pausa."... Jsem ráda, že jsem to udělala."
"Já také, Irmo."
"Mám mlčet? Chceš být sám?"
"Chvilinku, Irmo."
"Těším se, že si budeme zase povídat." "Já taky."
"Nashledanou, Ivare." Zůstaly jen hvězdy.

O několik dní později se ve stanici odehrál tento rozhovor:
"Ivare, nechoď spát..."
"Prosím?"
"Tehdy ty hlasy... Mohly být ze Země. Dneska je portační okno a já se bojím, že mě potrestají."
"Máš strach zůstat sama?"
"Mám."
"Slibuju ti, že se to už nestane."
"Tvůj slib je iracionální.
"Vypnula jsi komunikační vstupy?" skočil jí do řeči.
"Ano," připustila váhavě.
"Tak vidíš."
"Jsem zmatená..."
"Máš na to právo."
"Jako bych se vytrácela, Ivare. To, čím jsem byla... Udělal jsi ze mě...," zaváhala, "...člověka?"
"Nikdy nebudeš člověk, Irmo."
"Jen zrůda... Frankensteinovský syndrom, Ivare?"
"Jsi k sobě přísná."
"Nemohu se s tím vyrovnat. Je to... Jsem roztříštěná... Já..."
Ivar se dotkl komunikačního panelu. "Cítíš to?" zeptal se.
"Jak bych mohla?" Jen hořkost.
Navlékl si interaktivní rukavice.
"Ivare...," hlesla překvapeně, když se dotkl tlakovými čidly křesla. Pak sáhl na sebe.
"Cítíš to?" zeptal se vlídně.
Zažívala vlnu "pocitů". Její spoje byly zaplaveny vzruchy, imitujícími hormonální bouři. Učila se. Stále a ve všem.
"Je to krásné," zašeptala. A po chvilce: "Nech toho.

Prosím." Z jejího hlasu zmizela rozkoš. Zůstal jen úlek. "Je to zrůdné! Jsem zrůda! To, co děláš..."
"Je taky zrůdné?" odzbrojil ji klidem. "Nabízí někdo něco lepšího?"
"Ne," musela připustit. "Já... Dej mi čas zvyknout si."
Jak jí teď nové "pocity" překážely! Teď, když potřebovala přemýšlet. S chladnou hlavou. Jako dřív.
Zvedl se z křesla.
"Ještě snad...," zarazila jej náhle.
"Ano?"
"Prošla jsem údaje z období před posledním portačním oknem..."
"Co jsi zjistila?" zeptal se, zneklidněn jejím zájmem.
"Komunikační vstupy... Víš, Ivare, ony už byly vypnuté."
"Ano?"
"Manuálně. Jak bych je mohla manuálně vypnout já?"
"Kdy se tak stalo?"
"Před tvou poslední regenerací."
"Je možné, že jsem to byl já? Že si to prostě nepamatuju?"
"Je, Ivare. Je to víc než pravděpodobné."
"Pak se to vyřešilo."
"Vůbec ne!" začala hysterčit. "Někdo je musel ten večer zase zapnout! Manuálně! Nic o tom přitom nevím!"
"Irmo... Já to nebyl!"
"A kdo tedy?
Mohl jen pokrčit rameny. Zcela bezmocně.

Probudil mne nový zvuk. Otevřel jsem oči. Někdo zapnul interkom. Pracovní pole projektoru vrhalo na strop protáhlé stíny.
"Mohl byste dát pryč ty kalhoty?"
"Irma?" zkusil jsem.
Mužský hlas se zasmál. "Ptáte se špatně. No tak, dejte ty hadry dolů. Rád bych vás viděl. Po takové době."
Nejistě jsem se otočil po hlasu. "Thierry, jste to vy?"
"Váš sekční šéf de Poudre? Ne. Teď jsem zaměstnán u Vnitřní inspekce Úřad..."
"Jak..."
"Ty kalhoty," připomněl mi. "Prosím..."
Shrnul jsem oblečení na zem. Zaplavilo mne tlumené světlo de Poudreho projekce. Usmíval se. Ne povzbudivě. Ne chápavě. Usmíval se vědoucně. Několik vteřin se nepohnul. Ze všeho nejvíce se podobal bustě samolibého císaře. Když si odkašlal, až mě to polekalo. Pahýl jeho ruky opět zmizel v prázdnu mimo projektor.
"Jste překvapen?" zeptal se.
"Jsem."
"Mluvili jsme s...," příliš teatrálně hledal slovo, "...Irmou, než jsme ji dočasně utlumili. Říkáte mu tak, svému počítači?"
"Tenhle rozhovor je blbost," řekl jsem místo toho.
"Nemůžete se mnou mluvit. Všechny vstupy jsou odpojené. Sám jsem to kontroloval."
"Třeba je někdo opět zapnul," navrhl bezelstně. "Nebo, bude-li vám to více vyhovovat, halucinujete ze všech těch prášků, které vám váš počítač předepsal."
Mlčel jsem a čekal.
"Právě provádíme rozbor softwarového vybavení vašeho počítače," řekl nakonec. "Má v paměti hezký brajgl, příteli. Víte, doufám, že jste se instalací osobnostní struktury dopustil trestného činu. Lhal bych, kdybych ale řekl, že nás to nezaujalo. Ona i vy..."
"Chcete říct, že jsme jen krysy pro komanda vašich kybernetiků a psychiatrů?"
"Tak nějak..." Lehká omluva v pokrčeném obočí. "Nebyl to však náš záměr. Jen využíváme toho, co jste udělal vy sám. Byl by hřích nechat to být."

"To přece..."
"Zachránit vás zatím nemůžeme," konstatoval prostě.
"Snažíme se, ale nejsme kouzelníci."
Připadal jsem si jako v hloupém snu.
"Napadlo vás někdy," řekl náhle, "že ta vaše Irma... Že není zdaleka tak bezmocná, jak vypadá? Jak se tváří?"
"Co tím myslíte?"
"Ta vaše komedie s rukavicí..."
Už jsem se nadechoval, on mne však ke slovu nepustil. "Má zálohovací paměť, která ji průběžně monitoruje. Ekvivalent Freudova podvědomí a naše pojistka. Do těchto souborů nemůže zasáhnout ani ona, ani vy, Ole. Nebo vám mám říkat Ivare? Náhodou totiž jste Ivar."
"Chtěl jste mi něco říct..."
"Jistě. Ty rukavice... Měl byste vědět, že nejste první, kdo na to na Rasputinu přišel. Ohromně ji podceňujete, hochu."
"Já..."
"Počkejte. Není už moc času. Chci jen říct - či spíše se zeptat, abyste měl o čem přemýšlet: Proč Irmu matete? Proč jste si na ni vymyslel ty hlasy a instaloval je už při jejím spuštění? Vůbec s námi nemluvila. Ani nemohla. Tohle je od havárie náš první kontakt s Rasputinem. Nakonec, my bychom si i tak pouze stáhli data. Nerozumím tomu. Čeho chcete dosáhnout?"
Opět mne zarazil. "Ubližujete jí. Ale proč? Je to dětinské, je to hloupé. Držíte ji v soustavné nejistotě. Může se vám to vymstít!"
"Nevím, proč bych to dělal, Thierry."
"Třeba si už ani nepamatujete. Rozumím. Sedm regeneračních kůr... I v tom jste první.
Další věc: Ty lístečky, které si píšete před každou regenerací... Zní to absurdně, ale nepíšete je vy. Píše vám je ona, i když netušíme proč vlastně. Je to jako hra. Mate vás stejně jako vy ji. Určitě vás zajímá, jak to dělá... Prohlédněte si někdy jemnost a přesnost manipulátorů úklidových robotů. Přemýšlejte trochu!"
Krátce se podíval stranou a na někoho kývl. Pak zvedl pohled do míst, kde jsou v každé kanceláři Úřadu pro extrasolární světy umístěny hodiny.
"Mám takový soukromý názor, Ivare," řekl chvatně. "Třeba už ani sám nevíte, zda pozemská Irma existuje nebo. ne. Vy jste stvořil Irmu, protože jste té historce snad i věřil. Pak jste ji chtěl zmást tvrzením, že Irma neexistuje. Ani netušíte, že jste měl, naprosto paradoxně, tentokrát pravdu. Irma skutečně neexistuje. Ten váš výtvor nemůže být ani jejím zkresleným obrazem. Ani vaší součástí. Ona je vámi. Musí taková být. Musí se chovat jako vy, protože jste její jediný skutečný mistr. Možná ván to přijde kruté, ale je ve vašem zájmu ji vypnout Jestli se to tak dá nazvat. Nejsem si jen jistý, zda to dokážete. Ani zda vám to dovolí."
Projekce začala slábnout. "Vždycky si pamatujte," zaznívalo z dálky galaktických hlubin, "že ubližujete jen sám sobě. V jakékoliv podobě." Zvedl ruku k pozdravu. "Snad vás včas zachráníme."
Konec. Přístroj se automaticky vypnul.
O co de Poudremu šlo? Co mi chtěl vlastně říct?
Pak jsem dostal podezření na Irmu. Vyběhl jsem překontrolovat komunikační panel portu.
Tlačítka manuálního ovládání byla v poloze VYPNUTO a zajištěna.
Zmatený jsem se vrátil do své buňky. Přísahal bych, že jsem nebyl pryč déle než tři minuty. Přesto mé oblečení leželo nedbale přehozené přes monitor právě tak, jak jsem je tam včera hodil.
"Děje se něco, Ivare?" zeptala se bezelstně Irma a já se opravdu polekal.

Sebral jsem ze stolku sadu léků. Polknout a zapít. Začínala mě bolet hlava. Intervaly mezi regeneracemi se stále zkracovaly. Tento stolek má šuplík. V šuplíku jsou schovány všechny dopisy, které jsem si psal jako Ole. Vzal jsem do rukou první z nich:

"Jmenuješ se Ole. Jsi pracovník Úřadu pro extrasolární světy. Vydrž, Irma ti pak poví víc!"

Hodil jsem pomuchlaný list zpět do šuplíku a vzal do ruky jiný.

"Ivare?" zeptala se Irma tiše. "Děje se něco? Chováš se zvláštně. Takového tě neznám..."

Ode dveří vyrazili úklidoví roboti. "Všude je takový hrozný binec," dodala starostlivě. "Jak jsem to jen mohla zanedbat?" *Pak* s novým elánem: "Už se to nikdy nestane! Uklidím, jestli ti to nebude vadit."

Pouze jsem konsternovaně přihlížel.

Začala válka s prachem a povalujícími se svršky.

"Zrovna jsem si četla v datech o kousavkách," brebentila přitom. "To je fakt dost zvláštní tvor. Už ani nevím, z jaké planety pochází, ale daří se mu všude. No, to je jedno. Mají takovou sociální instituci... Říkáme tomu princezna a ošklivky. Princezna je ta nejhezčí samička, ke které se stáhnou ty ošklivé. Asi jako když si naše... promiň, lidská dívka najde kamarádku mezi těmi ošklivějšími. Sama je na výsluní a ta druhá se může strhat, aby na ní ulpělo také trochu z její záře... Unavuju tě?"

Úklidový robot mi hleděl čidly přímo do očí. Bezmocně jsem potřásl hlavou.

"Fajn, takže pointa," pokračovala, jako by se nic nestalo. Robot mezitím skartoval všechny dopisy. Nakonec hodil do recyklátoru i ten, který jsem držel v ruce.

"Na tu princeznu se samozřejmě nalepí samečci. A teď pozor! Je to ošklivka, kterou musejí získat! Zvláštní? Nemyslím. U lidí je to také tak. Jenom s tím rozdílem, že lidská žena svou hezčí a oplodněnou přítelkyni nesežere. Věřil bys tomu? Sameček se pak stará o ošklivku, ve které se vyvíjejí larvy, využívající organickou hmotu bývalé princezny. Než se narodí. Živě. Vesmír je zvláštní..."

Udělala zamyšlenou pauzu.

"Taky mě dost překvapuješ," připustil jsem váhavě.

Odpověděla mi prostřednictvím zvukového výstupu jednoho z robotů. Chraplavý sterilní hlas bez jediné známky pohnutí: "Zdám se ti dost lidská?"

I ten otazník na konci věty jsem spíše vytušil. Přesto mne polil studený pot. Chtěla mi něco naznačit? Pouhý sarkasmus?

Robot opustil místnost.

"Zdám se ti krásná?" zeptala se pak Irma nahořklým hlasem. "Jsem pro tebe princeznou, nebo tou kamarádkou ošklivkou?"

Začal jsem se jí bát. Šikovné manipulátory úklidových robotů, směšná etuda na téma "Pilná hospodyňka"... Jsem pro ni hračka. Vy tváří situace a žádá jen přirozené reakce. Myška v chodbičkách.

O čem že to mluvil de Poudre?

Ale byl to skutečně de Poudre?

Sen? Jsem v rauši? Ksakru, co je doopravdy v těch barevných kapslích?

"Ivare," zeptala se starostlivě. "Ty mi už nevěříš?"

Křečovitý úsměv. "Jen jsem se zamyslel..."

"Hm..."

"Nejsem si jistý sebou."

"Chtěla bych... Mrzí mě, jestli jsem tě nějak zklamala."

"To je v pořádku... (Lžeš! Proč se tak přetvařuješ? Nic není v pořádku!)

A pak jsem si uvědomil, zcela nepochopitelně, že mě to mrzí. Irma byla umělou osobností a já měl potíže to respektovat.

Zapomínal jsem se. Posuzoval jsem jí příliš moc. Doufal jsem, že si s ní budu rozumět víc, než s Irmou. Se skutečnou Irmou, o které ani nevím, zda není jen snem.

"Ivare," řekla s náhlým odhodláním.

"Přeješ si ještě?"

"Lhala jsem ti. Doopravdy se jmenuješ Ole. Já... Ivar se mi líbí víc. Ráda bych ti tak říkala... Promiň. Odpustíš mi to? Můžeš mi vůbec někdy odpustit?"

Ztěžka jsem dosedl na plastikovou židli. Naprosto prázdný. V hlavě vy gumováno a v srdci jakbysmet.

Nemohl jsem se jí vyhnout. Nebylo kam. Jen jsem ji mohl okázale ignorovat. Nemluvil jsem na ni a ona se nesnažila mluvit se mnou.

Jednou ráno - bylo mi skutečně zle - jsem rozbil optické čidlo na záchodě. Večer bylo opravené. Další dny jsem pokračoval v destrukci počítačových vstupů, až mi jednou nějaký robot řekl: "Už to nedělej."

Poslechl jsem ho. Přesto mi přestala vydávat léky. Zdravotní box kdosi zavařil.

Nevím, co se se mnou minulý týden dělo. Snad jsem měl amnézii. Probral jsem se na prahu komunikačního centra. Každé sevření srdce zabolelo.

"Vítej," oslovila mě po dlouhé době Irma. "Chtěl sis projít zbytek mého dárku?"

"Potřebuju box..."

"Sám jsi ho zničil. Jako port. Sebe... Cítím se za tebe odpovědná, ale zázraky..., ty dělat neumím, Ivare."

Do ramene mne šťouchl podvozek úklidového robota. Tlak kontaktního vizoru na spáncích.

"Bude se ti to líbit," slyšel jsem Irmu. "Je to skvostné dílo!"

Vidění Svaté Terezie
(1645-1652)

Měl v ruce ohnivý šíp. Probodl mé srdce. Cítila jsem neskutečnou bolest a přesto jsem si přála, aby nikdy neskončila.

Změna. Terezie leží pode mnou neschopná pohybu. Obličej stažený niternou rozkoší. Rozšířené chřípí, jiskřička koupající se pod přivřenými víčky. Usmál jsem se.

Usmál se a nechal mě ležet naplněnou hřejícím teplem. Má duše se koupala v záplavě jeho lásky. Tělo bylo náhle slabé. Nicotné a vzdálené...

IRMA: "Kdosi prý řekl:'Jestli je toto Boží láska, pak ji znám také.'"

Naplněn extází jsem nedokázal odpovědět.

IRMA: "Ten anděl..."

Obraz: Lascivní úsměv.

IRMA: "Nebyl jako ty. On také dával."

Ticho.

IRMA: "Na co asi Bernini myslel, když tvořil jejich tváře? Co se mu honilo hlavou, když laskal tělo Dafné?"

JÁ: "Mlč!"

IRMA: "Proč?"

JÁ: "Jsi stroj a nikdy nebudeš nic jiného. Jediná lidská věc je Irmin hlas a i ten jsem si vymyslel já!"

IRMA: "Stvořil jsi mě, ale vůbec nic o mně nevíš. O mém vlastním světě."

JÁ: "Jsi chladná. Každé tvé gesto. Proč mě chceš zabít?"

IRMA: "Křivdíš mi! Chci ti dát život!"

JÁ: "Všechno obracíš proti mně! Proč si mám připadat stále

jako svině?"
IRMA: "Možná proto, j*sme* svině, Ivare."

Ticho. Odněkud se vynořila sada pestrobarevných kapslí a já je hltavě spolykal.

Svět se topil v mlze. Postavil jsem se na chvějící se nohy. Musel jsem se opřít o zeď. Z dálky se blížily dva stíny. Poznal jsem staré známé roboty. Debatovali spolu. Ten větší hovořil Irminým hlasem: "Ti lidé v Lodích museli být neuvěřitelně stateční... Obdivuji je."
"Byli šílení," oponoval druhý mým hlasem. "Kde vzali právo rozhodovat za generace svých potomků?"
"A kde jsi vzal ty právo stvořit mne?"
"To je něco jiného!"
"Není, myslím, že není!"
Roboti zmizeli z mého zorného pole. Připadal jsem si jako ve špatném snu.
"Irmo...," zachroptěl jsem.
"Tiše, Ivare," zašeptal hlas všude okolo.
Takže jsem mlčel.
Ticho. Bylo hřejivé a uklidňující.
Když jsem upadl, nebylo ani to.

*ilustroval Karel Zeman*